

El Temps

Un relat de: [Carles Costa Travé](#)

Pas a pas, miro endavant i et veig, et sento,
de fet formes part de mi.

Tu, jugues a escapar-te,
esmunyir-te entre pensament i pensament.

La realitat és efímera i passatgera,
cada segon viscut forma part del passat,
de la biografia existencial de cada ànima encarnada.

Tu em mires amb passotisme i rius mentre et malgasto,
capficat en la nebulosa de les preocupacions.

Tu llisques per entre la vida i jo et vull però ets intocable.

Només el present,

la consciència serena i real de l'aquí i l' ara fa que per un moment em miris a la cara amb respecte.

En aquest punt és on tot pren el seu significat,

la felicitat es fa present i tu desapareixes sense fer soroll només per un instant.

Després tot torna a començar i la pel·lícula segueix el seu curs creant records gravats amb foc en el món
indestructible de les idees,

allà on no existeix la imperfecció i tu hi tens l'entrada prohibida.

Des d'allà la meua imatge se sent confortable i m'anima a traçar el camí,
un camí que malgrat no ser fàcil està carregat de moments meravellosos, d'aprenentatge,
compartint sensacions i experiències que fan que tot tingui un sentit.

Tu avui et confons amb el fil musical,

la inacabable sensació d'anar cap endavant amb el cap ben alt.

Et noto, fas que tot tingui un significat,

com si fóssim dins el romanticisme més elemental,

amor, creativitat i llibertat.